

ஸ்ரீ :
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம :

நம்பெருமாள் விஜயம்

(ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:)

(மலர் 419)

Jun (1) / 2024

நம்பெருமாள், எம்பெருமானார் அருளால் முயன்றவன்
'ஸ்ரீ அஹோயில தாஸன்' க.ஸ்ரீதரன்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
திருவே தஞ்சம்
திருவரங்களே தஞ்சம்
தஞ்சமடைந்த நம் ராமானுஜன் திருவடிகளே தஞ்சம்

கைப்பொருள்கள் முன்னமே கைக்கொண்டார் காவிரி நீர்
செய்ப்புரள ஓடும் திருவரங்கச் செல்வனார்
எப்பொருட்கும் நின்று ஆர்க்கும் எய்தாது நான் மறையின்
சொற்பொருளாய் நின்றார் என் மெய்ப்பொருளும் கொண்டாரே.

காவேரி வர்த்ததாம் காலே காலே வர்ஷது வாஸவ:
ஸ்ரீரங்கநாதோ ஜயது ஸ்ரீரங்கஸ்ரீச்ச வர்த்ததாம்

ஸத்யம் ஸத்யம் புந: ஸத்யம் யதிராஜோ ஜகத்குரு:

உட்பொதிவு

1. லக்ஷ்மீ தந்திரம்3
2. ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்4
3. திருவாய்மொழி (ஈடு வ்யாக்யானம்).....5
4. ஸ்தோத்ர ரத்னம் (பெரியவாச்சான்பிள்ளை வ்யாக்யானம்).....20

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீபாஞ்சராத்திர ஆகம நூலான

லக்ஷ்மீ தந்திரம்

(பகுதி – 239)

சிகா முத்திரை

கவச முத்திரை

22-2. உபயோ: அக்ரத: சாகா: ஸம்ஸ்தாஸ்து கரயோ: த்வயோ:

23. தாப்யாம் மத்யம ஸம்லக்நம் கரபந்தாதிதோ பவேத்
வார்மண்யேஷா பவேத் முத்ரா த்வாவம்ஸவநயா ஸ்ப்ருசேத்

24. அபேத்யா துஷ்ட ஸங்கேந பூத வேதால யோகிபி:
கர்மகாலே நிபத்யைஷா மந்த்ரிணா ச ப்ரயத்ந:

குறிப்பு – இந்த முத்ரையானது, வர்மம் என்னும் கவசம் ஆகும். இந்த முத்ரையுடன் உபாஸகன் தனது அங்கங்களைத் தொடுவதால் “வர்மம்” எனப்படுகிறது. இதனைச் செய்யும்போது பூதங்கள், வேதாளங்கள், மாந்த்ரிகர்கள் மூலமாக உண்டாகும் இடையூறுகள் விலகுகின்றன.

ஸ்ரீரங்கநாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்ரீகமலவல்லி நாச்சியார் திருவடிகளே சரணம்
... தொடரும்

ஸ்ரீ:
ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:
ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்ரீவேதாந்த மஹாதேசிகன் அருளிச் செய்த

ஸங்கல்ப ஸூர்யோதயம்

(பகுதி – 105)

[அரசன் விவேகன்] அந்தணரே!

136. ப்ரமாண பத விப்ரஷ்ட ப்ரதாநார்த்த விமர்தநை:
ஸ்தாலீபுலாக நீத்யைவ நிவர்த்யா: ப்ரதிவாதிந:

பொருள் – [அரசன் விவேகன்] ப்ரமாணங்களுக்கு முரணாக உரைக்கின்ற
விரோதிகளை, அவர்கள் அவ்விதம் முரணாகக் கூறுவதில் உள்ள முக்கியமான
சிலவற்றை நன்கு கவனித்து, அந்தக் கருத்துக்களை விலக்கவேண்டும்.

[அரசன் விவேகன்] ஒரு பாத்திரத்தில் உள்ள உணவு வெந்ததா என்று அறிய
ஒன்றிரண்டு பருக்கைகளை மட்டும் சோதித்தாலே போதுமானது அல்லாமல்,
பாத்திரத்தில் உள்ள முழுவதையும் சோதிக்கவேண்டியதில்லை. தங்கத்தைப்
பரிசோதிக்க, முழுத் தங்கத்தையும் யாரும் உரசிப் பார்ப்பதில்லை.

[சிஷ்யன்] தாங்கள் கூறியபடியே செய்கிறேன். நான் தற்போது நம்மை எதிர்க்கும்
வாதிகளை, அவர்கள் நம்முடன் வாதம் செய்வதற்காகத் தூண்டப்போகிறேன்.

தூப்புல்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:
ப்ரபந்நஜந கூடஸ்தரான ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் அருளிச் செய்த

திருவாய்மொழி

இதற்கு ஸ்வாமி வடக்குத் திருவீதிப் பிள்ளை அருளிச் செய்த
முப்பத்தாறாயிரப்படி என்னும் ஈடு வ்யாக்யானம்
மூலமும், எளிய தமிழ்நடையும்
(பகுதி – 384)

5-8-6 சூழ் கண்டாய் என் தொல்லை வினையை அறுத்து உன் அடி சேரும்
ஊழ் கண்டிருந்தே தூராக் குழி தூர்த்து எனை நாள் அகன்று இருப்பன்
வாழ் தொல் புகழார் குடந்தைக் கிடந்தாய் வானோர் கோமானே
யாழின் இசையே அமுதே அறிவின் பயனே அரி ஏறே

பொருள் - பகவத் அனுபவம் என்பதான வாழ்ச்சி மூலமாக, இயல்பாகவே புகழ் நிறைந்தவர்களுடைய திருக்குடந்தையில் திருக்கண்கள் வளர்ந்தபடி உள்ளவனே! அது போன்றே நித்யஸூரிகளுக்கும் இனிமையாக உள்ளவனாக, அவர்களை நியமித்தபடி உள்ளவனே! யாழின் இசை போன்று கேட்பதற்கு இனிமையாக உள்ளவனே! எப்போதும் உள்ளதான அமிர்தம் போன்று, ஸ்துதிக்கும் காரணமாக, நாவிற்கு இனிமையாக உள்ளவனே! ஞானத்தின் பலமாக உள்ளதால் மனதிற்கும் இனிமையாக உள்ளவனே! இப்படியாகப் புற இந்த்ரியங்களால் அறியக் கூடியதான ரூபத்தை, அனைத்து இந்த்ரியங்களாலும் அனுபவிக்க முயன்றாலும், உயர்ந்த சிங்கம் போன்று சுற்றிக் கொள்ள இயலாத மிடுக்கு கொண்டவனே! நான் உனது திருவடிகளை அடைந்து, வேறு கதி இல்லாதபடியாக எல்லையற்ற காலமாக உள்ளதை அறிந்துள்ளபோதிலும், கடக்க இயலாத இந்த்ரியங்கள் என்ற குழியை நிறைத்துக் கொண்டு, எத்தனை நாள் உன்னை விட்டு நீங்கி நிற்பேன்? எனது அனைத்து பாபங்களையும் அறுத்து, எனது ஆத்மாவின் ஸ்வரூபத்திற்கு ஏற்றதான உனது திருவடிகளை அடையும்படிச் செய்தருளவேண்டும்.

அவதாரிகை - உன் போக்யதையிலே அந்வயித்த எனக்கு ஒரு விச்சேதம் வாராதபடி த்வத் ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கி, உன்னைப் பெறுவதொரு விரகு பார்த்தருள வேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - “உனது இனிமையை அனுபவித்தபடி உள்ள எனக்கு எந்தவிதமான தடையும் (அல்லது பிரிவும்) ஏற்படாதபடி, உன்னை அடைவதற்குள்ள அனைத்து தடைகளையும் நீக்கி, உன்னை நான் பெறுவதற்கான மார்க்கத்தைப் பார்த்தருளவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (சூழ் கண்டாயென் தொல்லை வினையையறுத்து) என்னுடைய ப்ராப்தநமான தர்மங்களை ஸவாஸநமாகப் போக்கி, உன் திருவடிகளை நான் வந்து கிட்டுவதொரு வழி நீயே பார்த்தருள வேணும். “க்ரமத்திலே செய்கிறோ”மென்ன; “அதுக்கவதியென்?” என்கிறார். (உன்னடிசேருமூழ் கண்டிருந்தே) நாட்டாரோபாதி உன்னை யறியா தொழியப் பெற்றிலேன். உன் திருவடிகளைக் கிட்டும் முறையை அறிந்து கொண்டிருந்தே. (தூராக்குழி தூர்த்து) துஷ்பூரமான இந்திரியங்களுக்கு இரையிட்டு. (எனை நாளகன்றிருப்பன்) இன்னமும் எத்தனை நாள் இங்ஙனையிருக்கக் கடவேன். ஸ்ரீபரதாழ்வான் போல்வார்க்கோ ஒரு நாளிட்டுக் கொடுக்கலாவது.

விளக்கம் - (சூழ் கண்டாய் என் தொல்லை வினையை அறுத்து) - என்னுடைய பழைய கர்மங்கள் அனைத்தையும் அவற்றுடைய வாசனைகளுடன் போக்கி, உனது திருவடிகளை நான் வந்து அடைவதற்கான வழியை நீயே பார்த்தருளவேண்டும். இதற்கு ஸர்வேச்வரன், “நான் தகுந்த காலத்தில், முறைப்படி செய்கிறோம்”, என்றான். இதற்கு ஆழ்வார், “அதற்கு எல்லை என்ன?” என்கிறார். (உன் அடி சேரும் ஊழ் கண்டிருந்தே) - உனது திருவடிகளை அடைவதற்கான முறையை நான் அறிந்துள்ளபோதிலும், நாட்டில் உள்ளவர்கள் போன்று உன்னை அறியாமல் இருந்து, உன்னை இழந்து, உன்னைப் பெறாமல் உள்ளேன். (தூராக்குழி தூர்த்து) - நிறைக்க இயலாதபடி உள்ள இந்திரியங்களுக்குத் தேவையான இரைகளை அடையும்படிச் செய்து. (எனை நாள் அகன்று இருப்பன்) - மேலும் எத்தனை நாள் இப்படியாகப் பொறுத்திருக்க வேண்டும்? ஸ்ரீபரதன்

போன்றவர்களுக்கு, “நான் பதினான்கு ஆண்டுகளில் திரும்புவேன்”, என்று நாள் கொடுத்தது போன்று எனக்கும் அருளவேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (வாழ்தொல் புகழார் குடந்தைக் கிடந்தாய்) “பிரிந்திருக்கும் நாளெவ்வளவு” என்று கேட்க வேண்டாதவர்கள். அவன் கண்வட்டத்தில் வர்த்தித்து வாழப் பெறுகையால் வந்த ச்லாக்யமான புகழையுடையவர்கள். பழைய புகழென்றுமாம். விஷய ஸந்நிதி தமக்கும் அவர்களுக்கும் ஒத்திருக்க, அவர்கள் வாழ்கிறபடி எங்ஙனே? என்னில் தம்மைப் போலே கூப்பிடாமையாலே நினைத்த பரிமாற்றம் பெற்றார்களென்றிருக்கிறார்.

விளக்கம் - (வாழ்தொல் புகழார் குடந்தைக் கிடந்தாய்) - “அவனை நாங்கள் பிரிந்துள்ள நாங்கள் எத்தனை?”, என்று கேட்க வேண்டாதபடி, எப்போதும் சேர்ந்தே உள்ளவர்கள். அவனுடைய திருக்கண்களுடைய பார்வையில் வாழ்ந்தபடி, அத்தகைய உயர்ந்த வாழ்வைப் பெற்ற காரணத்தால் வந்ததான, கொண்டாடத்தக்க புகழ் கொண்டவர்கள். “பழைய புகழ்” என்றும் கூறலாம். “விஷயத்தின் அருகாமை” என்பது தமக்கும் அவர்களுக்கும் ஒரே போன்று இருந்தாலும், அவர்கள் வாழ்ந்தபடி உள்ளது எப்படி என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். தன்னைப் போன்று அவனை அழைக்கவேண்டும் என்ற அவசியம் இல்லாமல், அவன் அருகில் எப்போதும் பரிமாற்றங்களைப் பெற்றனர் என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (வானோர் கோமானே) அவர்கள் சிலவர் நாள் நடையாடாத தேசத்திலே வர்த்திக்கிறவர்களானும். (யாழினிசையே) மிடற்றோசைபோலே கர்மாநுகுணமாகப் போது செய்கையன்றிக்கே இருக்கை. “யாழ் பயில் நூல் நரம்பின் முதிர் சுவையே” என்னக் கடவதிறே. (அமுதே) செவிக்கதுவாய், நாக்குக்கொன்று தேடவேண்டாதபடி போக்யமா யிருக்கை. (அறிவின் பயனே) அறிவின் ப்ரயோஜந ஸுகம். மநஸ்ஸுக்கு போக்யமா யிருக்கிறபடி. (அரியேறே) ஸர்வவஸ்து விஸஜாதீயதையால் வந்த மேனாணிப்பை யுடையவனே. கண்ணுக்கு முகக் கொள்ளவொண்ணாத போக்யதையுடையவ னென்றுமாம். ஸிம்ஹ ச்ரேஷ்ட்டம் போலே முகக் கொள்ளவொண்ணாதபடி மேனாணித்திருக்குமவனே. இங்குள்ளார்க்கும் அங்குள்ளார்க்கும் உன்னை

யநுபவிக்கக் கொடுத்து நிரதிசய போக்யனாயிருக்க, நான் இந்திரியங்களுக்கு இரையிட்டு எத்தனை காலம் அகன்றிருக்கக்கடவேன்.

விளக்கம் – (வானோர் கோமானே) - அவர்களில் ஒரு சிலர், நாள் என்பது போன்ற காலம் ஏதும் இல்லாத பரமபதத்தில் வாழ்பவர்கள் ஆவர். (யாழின் இசையே) - “தொண்டையிலிருந்து உண்டாகும் இனிய ஓசை” என்று கூறாமல் வீணையின் இசையை ஏன் கூறினார்? கர்மங்களுடைய காரணமாகத் தொண்டையில் உள்ள குரலானது சிலேத்துமம் போன்றுள்ள நோய்களால் மறைக்கப்படலாம், ஆனால் இது போன்று ஏதும் இல்லாத வீணை இசை. திருவாய்மொழி (2-3-7) – யாழ் பயில் நூல் நரம்பின் முதிர் சுவையே – என்பது காண்க. (அமுதே) - செவிகளுக்கு இனிமையானதாகவும், நாக்கிற்குத் தனியாக வேறு ஒன்றைத் தேட வேண்டியதில்லை என்பதாக, அதற்கும் இனிமையாகவும் உள்ள விஷயம். (அறிவின் பயனே) - அறிவின் பயனால் விளையவல்ல இன்பம். மனதிற்கும் இனிமையாக உள்ளது. (அரி ஏறே) – அனைத்து வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டதாக உள்ளதால் ஏற்பட்ட பெருமிதம் கொண்டவனே! அல்லது, கண்களால் அளவிக்கு அறிய இயலாதபடி உள்ள இனிமை கொண்டவனே! உயர்ந்த சிங்கம் போன்று அளவிட்டுக் காண இயலாதபடி பெருமிதம் நிறைந்தவனே! திருக்குடந்தையில் உள்ளவர்கள் மற்றும் பரமபதத்தில் உள்ளவர்கள் ஆகிய அனைவருக்கும், உன்னை அனுபவிக்கும்படியான வாய்ப்பு ஏற்படுத்திக் கொடுத்து, அவர்கள் அவ்விதம் அனுபவிக்கும்படியான எல்லையற்ற இனிமை கொண்டவனாக நீ உள்ளபோது, எனது இந்திரியங்களுக்கு இந்த உலக விஷயங்கள் என்னும் இரையை நான் தேடியபடி, இன்னமும் எத்தனை காலம் உன்னை விட்டு அகன்று நிற்பேன்.

5-8-7 அரி ஏறே என் அம் பொன் சுடரே செங்கண் கருமுகிலே

எரி ஏய் பவளக் குன்றே நால் தோள் எந்தாய் உனது அருளே
பிரியா அடிமை என்னைக் கொண்டாய் குடந்தைத் திருமாலே
தரியேன் இனி உன் சரணம் தந்து என் சன்மம் களையாயே

பொருள் - அளவிட இயலாத சுதந்திரம் கொண்டுள்ளதால் மிகுந்த பெருமிதம் கொண்டவனாகவும், வெறும் சுதந்திரம் மட்டும் அல்லாமல் அனைவராலும் விரும்பக் கூடிய ஸ்வர்ணம் போன்ற வடிவத்தின் இனிமையை நான்

அனுபவிக்கும்படிச் செய்பவனாகவும், அடியார்கள் மீது கொண்டுள்ள வாத்ஸல்யம் காரணமாக, வாத்ஸல்யம் என்ற அமிர்தத்தை பொழிகின்ற அழகான திருக்கண்கள் கொண்டவனாகவும், முன்பு கூறப்பட்ட ஸ்வர்ண ஒளிக்கு இருப்பிடமான நீலமயமான திருமேனி கொண்டவனாகவும், அடியார்கள் விஷயத்தில் அக்னி போன்று சிவந்த பவளக்குன்று என்று கூறலாம்படியாக நிலையான வடிவு கொண்டவனாகவும், அந்த வடிவத்துடன் சேர்ந்துள்ள நான்கு திருத்தோள்களையும் காண்பித்து என்னை எழுதி எடுத்துக் கொண்ட ஸ்வாமியாகவும் உள்ள உனது க்ருபையானது எப்போதும் பிரியாதபடி நிரந்தரமாகச் சொற்கள் கொண்டு செய்யப்படும் கைங்கர்யத்திற்காகவே என்னை எடுத்துக் கொண்டவனாகவும், அந்த அடிமைத்தனத்தை ஏற்பவனாக மஹாலக்ஷ்மியுடன் கூடியபடி திருக்குடந்தையில் அருகில் வந்து திருக்கண்கள் வளர்பவனே! இப்படிப்பட்ட உபகாரங்களைச் செய்த நீ, மஹாலக்ஷ்மியுடன் அருகில் வந்த பின்னர், இனியும் நான் பொறுமையுடன் இருக்க மாட்டேன். என்னுடைய இலக்காக உள்ள தனது திருவடிகளை எனக்கு அளித்து, என்னுடைய இந்தச் சரீர ஸம்பந்தம் என்பதை வாசனையுடன் போக்கவேண்டும்.

அவதாரிகை - உன் க்ருபையாலே உன் வைலக்ஷணயத்தைக் காட்டி அடிமையாலல்லது செல்லாதபடியாக்கின பின்பு, உன் திருவடிகளைத் தந்து பின்னை ஸம்ஸாரத்தை அறுக்க வேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - “உன்னுடைய க்ருபையால், உனது வேறுபட்ட மேன்மையைக் காண்பித்து, உனக்கு அடிமையாக நிற்பது அல்லாமல் உயிர் தரிக்க இயலாது என்று என்னைச் செய்த பின்னார், உனது திருவடிகளை அளித்து, ஸம்ஸாரத்தை அறுக்கவேண்டும்”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (அரியேறே) ஸ்வவ்யதிரித்தங்களுக்கெல்லாம் தானே கடவனாகையால் வந்த மேனாணிப்பு. (என்னம்பொற்சுடரே) அம்மேன்மைக்குச் சிறிதுஉள்ளாகப் பார்த்தவாறே ப்ரகாஸித்துத் தோற்றுகிற தேஜஸ்ஸு. விலக்ஷணமான பொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான ஒளியை உடையவனே. அவ்வடிவில் வாசியை எனக்கறிவித்தவனே.

விளக்கம் - (அரி ஏறே) - கடந்த பாசுரத்தில், “அனைத்து வஸ்துக்களைக் காட்டிலும் வேறுபட்டவனாக உள்ளதால் ஏற்பட்ட பெருமிதம் கொண்டவன்” என்றார்; ஆனால் இங்கு, “அனைத்தையும் நிர்வாகம் செய்வதால் ஏற்பட்ட பெருமிதம்” என்கிறார்; ஆகவே “மேனாணிப்பு - பெருமிதம்” என்பதில், கூறியது கூறல் என்ற குற்றம் இல்லை. தன்னைக் காட்டிலும் வேறுபட்ட அனைத்து வஸ்துக்களுக்கும், தானே நிர்வாகம் செய்பவன் என்பதால் ஏற்பட்ட பெருமிதம். (என் அம் பொற்சுடரே) - அத்தகைய மேன்மையை சற்று ஆராய்ந்து நோக்கும்போது, நன்கு ப்ரகாசித்துத் தோன்றும் தேஜஸ் மூலமாக வேறுபட்ட மேன்மை கொண்ட, பொன் போன்ற விரும்பக் கூடிய ஒளியைக் கொண்டவன் என்றாகிறது. “அரி ஏறே” என்பதன் மூலம், இத்தகைய மேன்மைக்கு அடிமையாக நிற்கும் நிலை ஏற்பட்டது என்பதும்; “அம்பொற் சுடரே” என்பதன் மூலம், தேஜஸ்ஸுக்கும் அடிமை என்பதும் கூறப்பட்டது. அத்தகைய வடிவத்தில் உள்ள வேறுபாட்டை எனக்கு உணர்த்தியவனே!

வ்யாக்யானம் - (செங்கட்கருமுகிலே) அதுக்கும் அடியான திருக்கண்களும் திருமேனியு மிருக்கிறபடி. (எரியே பவளக்குன்றே) எரி - கேட்டை நசுஷத்ரம். நசுஷத்ர பதத்தளவாக ஓங்கின பவளக்குன்றே ஸமுதாயமாயிருக்கிறபடி. எரியேய்ந்த பவளக்குன்று போலே யிருக்கை. அக்நிகல்பமான தேஜஸ்ஸையுடைய பவளக்குன்றே. இத்தால் நினைக்கிறது ஓளஜ்ஜ்வல்யத்தையும், ஸ்ப்ருஹணீயதையையும். உகவாதார்க்கு அநபிபவநீயனாய், அநுகூலர்க்கு ஓளஜ்ஜ்வல்யத்தாலே ஸ்ப்ருஹா விஷயமாயிருக்கை. (குன்றே) அபரிச்சேத்யனானவனே (நால்தோளெந்தாய்) கல்பக தரு பணைத்தாற்போலேயிருக்கிற திருத்தோள்களைக் காட்டி என்னை அநந்யார்ஹமாக எழுதிக் கொண்டவனே. திருவடி தோற்ற துறையிலேயாயிற்று இவரும் தோற்றது.

விளக்கம் - (செங்கட்கருமுகிலே) - இவ்விதம் அடிமையாக நிற்பதற்குக் காரணமாக உள்ளதான திருக்கண்கள் மற்றும் திருமேனி கொண்டவன். (எரியே பவளக்குன்றே) - எரி என்பது கேட்டை நசுஷத்ரம்; அதாவது நசுஷத்ரக் கூட்டம் முடிய ஓங்கி நிற்கும் பவளக் குன்று, அக்னி போன்றுள்ள ஒளியுடன் கூடிய பவளக்குன்று. இதன் மூலம் கூறப்பட்டது என்ன? ஒளிர்தல் மற்றும் விரும்பும்படியாக இருத்தல் ஆகும்.

அதாவது “எரி” என்பதன் மூலம் ஒளிர்கின்ற தன்மை மற்றும் “பவளக்குன்று” என்பதன் மூலம் விருப்பப்படும் தன்மை ஆகியவை கூறப்பட்டது. தன்னை விரும்பாதவர்களுக்கு நெருக்கமாக வர இயலாதபடியும், தன்னை விரும்புவவர்களுக்கு தனது ஒளி மூலம் விரும்பும்படியும் உள்ளான். (குன்றே) - அளவிட இயலாதபடி உள்ளவனே! (நால் தோள் எந்தாய்) - கற்பக மரத்தின் கிளைகள் போன்றுள்ள திருத்தோள்களைக் காண்பித்து, என்னை வேறு யாருக்கும் அடிமை அல்லன் என்று செய்து, தனக்கு மட்டுமே அடிமையாகச் செய்தவனே! அனுமன் தோற்ற திருத்தோள்களில் அல்லவோ இவரும் தோற்றார்?

வ்யாக்யானம் - (உனதருள் இத்யாதி) உன்னுடைய கேவல க்ருபையாலே என்னை ஆத்மாந்த தாஸ்யத்தைக் கொண்டாய். (அருளே) அருளாலே. (குடந்தைத் திருமாலே) அடிமை கொள்ளுகைக்காகப் பெரிய பிராட்டியாரோடே கூடத் திருக்குடந்தையிலே வந்து கண்வளர்ந்தருளினவனே. “ஒரு தேச விசேஷத்தே” என்னாதபடி தேசத்தில் குறையில்லை, ச்ரிய:பதியாகையாலே ப்ராப்யத்திற் குறையில்லை. “பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா” என்ற இளையபெருமானைப்போலே பற்றுகிறார் இவரும். (தரியேனி) அச்சேர்த்தி கண்ட பின்பு என்னால் பிரிந்து தரித்திருக்கப்போகாது. மாதாபிதாக்கள் ஸந்நிதியுமாய், அவர்கள் ஸ்ரீமான்கருமாய் உதாரருமாயிருக்க, ப்ரஜை பசித்து தரித்துக் கிடக்கவற்றோ?

விளக்கம் - (உனது அருள் இத்யாதி) - உன்னுடைய க்ருபையால் மட்டுமே எனது நித்யமான கைங்கர்யத்தை நீ ஏற்படுத்திக் கொண்டாய். (அருளே) - உனது அருளால். (குடந்தைத் திருமாலே) - என்னை உனது அடிமையாக ஏற்கவேண்டும் என்பதற்காகவே பெரியபிராட்டியாருடன் கூடியவனாக, திருக்குடந்தையில் வந்து கிடந்து, திருக்கண்கள் வளர்பவனே! “பரமபதம் என்பதை மட்டுமே” என்று அல்லாமல், வந்து கிடந்த இடத்தில் குறையில்லை; மஹாலக்ஷ்மியின் நாயகனாக உள்ளதால், பேற்றிலும் குறையில்லை. அயோத்யாகாண்டம் (31-25) – பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா - இராமனிடம் லக்ஷ்மணன், “நீவிர் வைதேகியுடன் கூடியவராக” என்று கூறியது போன்று, இவரும் அவனைப் பற்றுகிறார். (தரியேன் இனி) – இத்தகைய சேர்த்தியைக் கண்ட பின்னர், என்னால் இனி பிரிந்து, உயிர் தரிக்க இயலாது. தாயும் தந்தையும் அருகில் உள்ளபோது, அவர்கள்

செல்வச்செழிப்புடன் உள்ளபோது, தாராளமான மனம் கொண்டவர்களாக உள்ளபோது, அவர்களுடைய குழந்தையானது பசித்தபடி உயிர் வாழ்வது சரியா?

வ்யாக்யானம் - தரியாமை எவ்வளவு போருமென்ன, (உன் சரணந் தந்து என் சன்மங் களையாயே) முலை கொடுத்து சிகித்ஸிப்பாரைப் போலே, முற்படத் திருவடிகளைத் தந்து, பின்னை ஜந்ம ஸம்பந்தத்தை யறுக்கவேணும். “புண்ணாராக்கை”யின் புணர்வினையிறே யறுக்கப் புகுகிறது; அதுக்கடியிலே தரிப்பித்துக் கொண்டு, பின்னையறுக்க வேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - இப்படிப்பட்ட உயிர் தரியாமை என்பது எத்தனை காலம் நீடிக்கும் என்று கேட்க, விடை அளிக்கிறார். (உன் சரணந் தந்து என் சன்மம் களையாயே) - முலைப்பால் அளித்து நோயை விலக்குவது போன்று, முதலில் உனது திருவடிகளை அளித்து, பின்னர் இந்தப் பிறவி சம்பந்தத்தை நீ அறுக்கவேண்டும். ஆனால் சிகிச்சை அளித்து நோய் தீர்க்க வேண்டும்படியாக உள்ள புண்ணா இது என்பதற்கு விடை அருளிச்செய்கிறார். பெரியதிருமொழி (1-9-6) – புண் ஆர் ஆக்கை - என்பதாக உள்ள சரீரத்தின் சம்பந்தத்தை அல்லவோ அறுக்க முயல்கிறார்? முதலில் உயிர் தரிக்கும்படிச் செய்த பின்னர் அறுக்க வேண்டும் என்கிறார்.

**5-8-8 களைவாய் துன்பம் களையாது ஒழிவாய் களை கண் மற்று இலேன்
வளை வாய் நேமிப் படையாய் குடந்தைக் கிடந்த மா மாயா
தளரா உடலம் எனது ஆவி சரிந்து போம்போது
இளையாது உன தாள் ஒருங்கப் பிடித்துப் போத இசை நீயே**

பொருள் - உன்னை அனுபவிக்க இயலாததால் உண்டான துக்கத்தைப் போக்குவாயாக; அல்லது போக்காமலும் இருப்பாய். எனது துக்கத்தை நீக்கக் கூடிய வேறு ஒரு வஸ்துவை நான் கொண்டவன் அல்லன். துக்கத்தை விலக்குவதற்காக, பிளந்த வாயைக் கொண்ட சக்கரத்தாழ்வானை ஆயுதமாகக் கொண்டவனே! உனது அடியார்களுக்காக, திருக்குடந்தையில் கண் வளர்ந்தருளும், எல்லையற்ற வியப்பை அளிக்கக்கூடிய அழகு பொருந்தியவனே! உன்னை அனுபவிக்கப் பெறாமல் ஏற்பட்ட துக்கத்தால் எனது சரீரம் தளர்ந்து, எனது உயிரானது நிலையாக சித்தத்தில் உறுதி குலைந்து நிற்காமல், உமது

திருவடிகளைப் பேறாகவும் வழியாகவும் பிடித்துப் போவதற்கு நீ அனுமதிக்க வேண்டும்.

அவதாரிகை - “தரியேன்” என்ற பின்பும் முகங்கிடையாமையாலே கலங்கி; அநுபவம் பெற்றிலேனேயாகிலும், “உன் திருவடிகளே தஞ்சம்” என்று பிறந்த விச்வாஸம் “குலைகிறதோ” என்று அஞ்சாநின்றேன்; அது குலையாதபடி பார்த்தருள வேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் – திருவாய்மொழி (5-8-7) – தரியேன் - என்று கூறிய பின்னரும் திருமுகம் காணக் கிடைக்காமையால் கலக்கம் அடைந்தார். அநுபவத்தை அடையவில்லை என்றாலும், “உனது திருவடிகளே தஞ்சம்” என்று ஏற்பட்டுள்ள விச்வாஸம் தளர்ந்து போகிறதோ என்ற அச்சம் கொண்டுள்ளேன். அத்தகைய குலையாமை ஏற்படாதபடி நீ பார்த்தருள வேண்டும்.

வ்யாக்யானம் - (களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்) நீ உன் காரியம் செய்யிலும் செய், தவிரிலும் தவிரு; நான் குறைவற்றேன். “த்வமேவோபாய பூதோமே பவ” என்கிற அம்சத்தில் குறையில்லை; “ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி” என்னும் உன் கூறு செய்யிலும் செய், தவிரிலும் தவிரு; அப்படி செய்கிறோம் என்னாமையாலே; என்னுடைய ரக்ஷணத்துக்கன்றோ இக்கிடையென்கிறார் மேல்.

விளக்கம் - (களைவாய் துன்பம் களையாதொழிவாய் களைகண் மற்றிலேன்) - நீ உன்னுடைய கார்யத்தைச் செய்தால் செய்து கொள்வாயாக, அதனைத் தவிர்க்க எண்ணினாலும் தவிர்த்துக் கொள்வாயாக. எந்தவிதத்திலும் நான் குறையற்றவன் ஆகிறேன். “த்வம் ஏவ உபாய பூதோ மே பவ - நீயே எனக்கு உபாயமாக இருப்பாயாக” என்றுள்ள அம்சத்தில் எந்தக் குறையும் இல்லை. கீதை (18-68) – ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி - அனைத்து பாபங்களிலிருந்தும் விடுவிக்கிறேன் - என்று நீ கூறினாய்; ஆகவே எனது கார்யம் செய் அல்லது தவிர்த்து நில்; எப்படியானாலும் என்னைக் காப்பதாகக் கூறிவிட்டாய். “நாம் அப்படியே செய்கிறேன்” என்று நீ கூறாமல் உள்ளாய் என்றாலும், என்னைக் காப்பதற்காக அல்லவோ இங்கு வந்து இவ்விதம் கிடந்தபடி உள்ளாய்.

வ்யாக்யானம் - (வளை வாய் நேமிப்படையாய்) பார்த்தவிடமெங்கும் திருவாழியை ஆயுதமாக உடையவனே. களையாதொழிகைக்குச் சொல்லலாம் கண்ணழிவுண்டோ. உன் கையில் ஆயுதத்துக்கு வாயல்லாதவிடமுண்டோ. வாய் படைத்த ப்ரயோஜனம் பெற வேண்டாவோ. “பரிகரமில்லை” என்னப்போமோ. “கைகழிந்து போயிற்று, இனிப் படை திரட்டவேணும்” என்னும் கண்ணழிவுண்டோ. (நேமிப்படையாய் களைகண் மற்றிலேன்) அப்படியிருப்பது என்கையிலோராயுதமுண்டோ, பிறர் கையிலோராயுதமுண்டோ, உன் கையிலாயுதமில்லையோ. (குடந்தைக் கிடந்த மாமாயா) நீ “மாம்” என்றதுக்குப் பின்பு இவ்வருகுள்ள ஏற்றமெல்லாம் பாராய். இத்தால், அவதார தசையிலும் அர்ச்சாவதாரம் ஸுலபமென்றபடி. திருக்குடந்தையிலே வந்து ஆச்சர்யமான அழகோடே கண்வளர்ந் தருளுகிறது ஆச்ரிதர்க்காகவன்றோ. சக்தி வைகல்யம் சொல்லவொண்ணாது. “ஸுலபனன்று” என்னவொண்ணாது. “ருச்யுத்பாதகனல்லன்” என்னவொண்ணாது.

விளக்கம் - (வளை வாய் நேமிப்படையாய்) - பார்க்கும் இடம் அனைத்திலும் வாயாக உள்ள சக்கரத்தாழ்வானை ஆயுதமாகக் கொண்டவனே! எனது துன்பங்களை நீக்காமல் விடுவதற்குக் கூறலாம்படியான குறை ஏதும் உள்ளதோ? உனது திருக்கரத்தில் உள்ள ஆயுதத்திற்கு, வாய் இல்லாத இடம் உள்ளதா? அது வாய் பெற்ற பயனை அடைய வேண்டாமா? “என்னிடம் தகுந்த ஆயுதம் போன்ற துணை இல்லை” என்று உன்னால் கூற இயலுமா? “என்னிடம் உள்ள அனைத்தும் தீர்த்து போயின. இனிப் புதிதாகப் படையைத் திரட்டவேண்டும்” என்று நீ கூறும்படியான குறை ஏதும் உன்னிடம் உள்ளதா? (நேமிப்படையாய் களைகண் மற்றிலேன்) - இவ்விதம் என்னை நான் காப்பாற்றிக் கொள்ள எனது கையில் ஏதேனும் ஆயுதம் உள்ளதா? மற்றவர்கள் கையில் ஏதேனும் ஆயுதம் உள்ளதா? உனது திருக்கரத்தில் ஆயுதம் இல்லையோ? (குடந்தைக் கிடந்த மாமாயா) - நீ கீதையில் (18-66) - மாம் - என்னை - என்று கூறிய பின்னர், இங்கு அர்ச்சாவதாரமாகக் கிடந்து, மற்றவர்கள் வசப்பட்டுக் கிடப்பதைப் பார்ப்பாயாக. இதன் மூலம், க்ருஷ்ணாவதாரம் மற்றும் இங்குள்ள அர்ச்சாவதாரம் ஆகிய இரண்டிலும் மிகவும் சுலபமாக உள்ளவன் என்பது கூறப்பட்டது. திருக்குடந்தைக்கு வந்து, வியக்க வைக்கும் அழகுடன் திருக்கண் வளர்தல் என்பது,

அடியார்களுக்காகவே அல்லவோ? சக்தி குறைவு கூற இயலாது, சுலபன் அல்லன் என்று கூற இயலாது, ருசியை ஏற்படுத்துபவன் அல்லன் என்றும் கூற முடியாது.

வ்யாக்யானம் - (தளராவுடலம்) சரீரமானது கட்டுக்குலையா. தளரா - தளர. (எனதாவி சரிந்து போம்போது) என் ப்ராணனானது முடிந்து போமளவாயிற்றுவிடாய். (போம்போது) போம்போதாயிற்று. இதுதான் அந்திம்ஸ்மருதியானாலோ? என்னில் “காஷ்ட்ட பாஷாண ஸந்நிபாம்” என்றும், “அஹம் ஸ்மராமி” என்றும் சொல்லுகிறது இவரறியாரன்றே; இவர்தாம் அவ்வதிகாரிகளுமன்றே. விச்லேஷ வ்யஸநத்தாலே சரீரமும் தளர்ந்து, ப்ராணனும் சரீரத்தை விட்டுப் போம்தசையாயிற்று இப்போதென்கை. (இளையாது இத்யாதி) அபேக்ஷிதம் பெற்றிலேனேயாகிலும், என்னபேக்ஷிதம் ஸித்திக்கும்படி உன் திருவடிகளைப் பற்றின பற்று நெகிழாமற் பண்ணியருள வேணும். அநுபவம் கிடையாமையாலே, “அதுக்கடியான உபாயாத்யவஸாயமும் குலைகிறதோ” என்றஞ்சி, இது குலையாமல் பார்த்தருள வேணுமென்கிறார். ஒருங்க - ஒருபடிப்பட.

விளக்கம் - (தளரா உடலம்) - சரீரமானது கட்டுக்குலைந்து போய். (எனது ஆவி சரிந்து போம்போது) - என்னுடைய உயிரானது முடிந்து போகும் நிலையில் உள்ளது. (போம்போது) - இங்கிருந்து புறப்படும் நிலையில் உள்ளது. இதனையே அந்திம காலத்தில் ஏற்படக்கூடிய நினைவுகள் என்று கொள்ளலாமோ என்பதற்கு விடை அளிக்கிறார். வராஹ சரமச்லோகத்தில் - காஷ்ட்ட பாஷாண ஸந்நிபாம் - கட்டை மற்றும் கல் போன்று ஏதும் சிந்திக்க இயலாமல் கிடப்பவன் - என்றும், அஹம் ஸ்மராமி - அவனை நான் நினைக்கிறேன் - என்றும் அவன் கூறியதை இவர் அறியாதவர் அல்லர். இவர் அப்படிப்பட்ட அதிகாரியும் அல்லர். இவருக்குச் சரீரம் தளர்ந்து, உயிரானது சரீரத்தை விட்டு அகன்று போகும்படியான நிலையில் உள்ளது ஏன் என்றால், அவனைப் பிரிந்துள்ள காரணத்தால் ஆகும். (இளையாது இத்யாதி) - எனது விருப்பத்தை நான் அடையவில்லை என்றாலும், எனது விருப்பமானது பலிக்கும்படியாக, உனது திருவடிகளை நான் பிடித்த பிடிப்பானது நெகிழ்ந்து போகாமல் இருப்பதற்கு எனக்கு அருளவேண்டும். இத்தகைய அனுபவம் ஏற்படாத காரணத்தால், “அதற்கு அடிப்படையாக உள்ள உபாயத்தின்

மீது உள்ள உறுதி குலைகிறதோ” என்று அச்சம் கொண்டு, “அந்த உறுதியானது குலையாமல் பார்த்துக் கொள்ளவேண்டும்” என்கிறார்.

5-8-9 இசைவித்து என்னை உன் தாள் இணைக் கீழ் இருத்தும் அம்மானே
அசைவு இல் அமரர் தலைவர் தலைவா ஆதிப் பெரு மூர்த்தி
திசை வில் வீசும் செழு மா மணிகள் சேரும் திருக்குடந்தை
அசைவு இல் உலகம் பரவக் கிடந்தாய் காண வாராயே

பொருள் - எல்லையற்ற காலமாக உன்னை விட்டு அகன்று நின்ற என்னை, அடிமைத்தனத்தின் ஸ்வரூபமாக உள்ள “ஓம்” என்பதில் இசையும்படிச் செய்து; அதற்கு ஏற்றபடி உனது திருவடிகள் விஷயமாகவே உள்ளதான “அடையப்படவேண்டிய இலக்கு, அடைய வைக்கும் வழி” என்பதான புத்தியுடன், மற்ற யாருக்கும் வசப்படாதபடியாகவும் செய்தருளிய எனது ஸ்வாமியாகவும்; இவ்விதம் ஸ்வரூபத்தைச் குறித்த ஞானத்தை யாருக்கு நீ ஏற்படுத்திக் கொடுத்தாயோ அவர்களால் அண்டும்படியாக இருப்பதற்காக, பகவத் அனுபவத்திற்கு எப்போதும் தளர்ச்சி ஏற்படாமல் உள்ள நித்யஸூரிகளுடைய தலைவர்களாக உள்ள ஆதிசேஷன் கருடன் விஷ்வக்ஸேநர் போன்றவர்களுக்குத் தலைவனாகவும்; அனைத்திற்கும் காரணமாகவும், அனைத்தையும் நிர்வாகம் செய்வதாகவும் உள்ள திருமேனியைக் கொண்டவனாகவும்; அடியார்களால் எளிதாக அடையலாம்படியாக, அனைத்து திசைகளிலும் ஒளியைப் பரப்பியபடி உள்ளதான இரத்தினங்கள் நிறைந்துள்ள திருக்குடந்தையில், களைப்புகள் நீங்கும்படியாக, இந்த லோகம் துதிக்கும்படியாகத் திருக்கண்கள் வளர்பவனே! இவ்விதம் நீ கிடக்கும் அழகை இந்த லோகத்திற்குக் காண்பிப்பது போன்று, உனது நடையழகை நான் காணும்படியாக வரவேண்டும்.

அவதாரிகை - ஸர்வேச்வரனாய் வைத்து ஸர்வஸமாச்ரயணீயனாகைக்காக இங்கே ஸந்நிஹிதனாய் எனக்கு அடிமையாலல்லது செல்லாதபடி பண்ணின நீ, கண்ணாலே காணலாம்படி வரவேணுமென்கிறார்.

விளக்கம் - “ஸர்வேச்வரனாக உள்ளபோதிலும், அனைவரும் எளிதாக அண்டும்படியாக, அவர்கள் அருகில் வந்து கிடந்து, உனக்கு அடிமையாக

இல்லாத நிலையில் தாங்க இயலாதபடி என்னைச் செய்த நீ, எனது கண்களால் நான் காணலாம்படி வருவாயாக”, என்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (இசைவித்தென்னை) என்னை இசைவித்து நெடுநாள் விமுகனான என்னை அடிமையிலே இசைவித்து. இசையாத என்னை இசைவித்தவருமை வேணுமோ இசைந்திருந்த நீ கார்யம் செய்கைக்கு. (என்னை) நித்யஸம்ஸாரிகளுக்கும் இவ்வருகாயிருக்கிற என்னை. (உன் தாளிணைக் கீழிருத்தும்) நித்யஸூரிகளடிமை செய்கிற உன் திருவடிகளிலே இருத்தினவனே! பரகுபரகு என்று திரியாதபடி தன் திருவடிகளிலே விஷயமாம்படி பண்ணுவனென்கை. “நிழலுமடிதாறுமானோம்” என்கிறபடியே மிதியடியாம்படி ஸ்ரீசடகோபனாக்கி. பெருங்காற்றில் பூளை போலே “யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரத”மாயிறே முன்பு வர்த்தித்தது.

விளக்கம் - (இசைவித்து என்னை) - நீண்ட காலமாக உன்னைக் காணாதபடி இருந்த என்னை, உனது கைங்கர்யத்தில் ஈடுபடுத்தி, நீண்ட நாட்களாக அடிபணியாமல் இருந்த என்னை, அடிபணிய வைத்தாய்; எனது செயல்களைப் புரிவதற்கு எப்போதும் தயாராக உள்ள நீ, எனக்கு வந்து முகம் காண்பிப்பதற்கு, என்னைத் திருத்திய அளவிற்குக் கடினமாக உள்ளதோ? (என்னை) - நித்யமாக ஸம்ஸாரிகளுடன் எப்போதும் உள்ள என்னை. (உன் தாளிணைக் கீழிருத்தும்) - நித்யஸூரிகள் எப்போதும் கைங்கர்யம் செய்தபடி உள்ள உனது திருவடிகள் கீழ் நிலையாக நிறுத்தியவனே! இங்கும் அங்கும் என்பதாக உலக விஷயங்களில் திரியாதபடி, தனது திருவடிகளில் பணியும் விதமாக என்னைச் செய்தவன். பெரிய திருவந்தாதி (31) – நிழலும் அடிதாறும் ஆனோம் - என்பதற்கு ஏற்ப உனது திருவடிகளுக்கு இடமாக உள்ளதான ஸ்ரீசடகோபன் என்று செய்து. பலத்த காற்றில் பறக்கின்ற காய்ந்த இலைகள் போன்று, திருவிருத்தம் (95) – யாதானும் பற்றி நீங்கும் விரதம் - என்பதற்கு ஏற்ப, ஏதேனும் ஒன்றைப் பற்றி நின்று துன்பம் விலகுமோ என்று அல்லவோ முன்பு வாழ்ந்த வாழ்க்கை இருந்தது?

வ்யாக்யானம் - (அம்மானே) பேறு இவரதாயிருக்க, அவன் இசைவிக்க வேண்டின ப்ராப்தி சொல்லுகிறது. (அசைவிலமரர் தலைவர் தலைவா) அசைவில்லாத அமரருண்டு நித்யஸூரிகள், அவர்களுக்குத் தலைவனான

ஸ்ரீஸேநாபதியாழ்வானுடைய கார்யமும் இவன் புத்தயதீநமாயிருக்கிறபடி. அசைவில்லாமையாவது ப்ரஹ்மாதிகளுடைய அமரத்வம் போலேயாபேசுகமன்று. கல்பாவதியன்று என்றபடி. ஜ்ஞாநத்துக்கு ஸங்கோச விகாஸங்களையுடையரன்றிக்கே யிருக்கை யென்றுமாம்.

விளக்கம் - (அம்மானே) - அடையப்போகும் பேறு இவருடையதாக உள்ளபோதிலும், அவன் இவரை அவ்விதம் செய்யும்படியாகத் தூண்டும்படியான ஸம்பந்தத்தைக் கூறுகிறார். (அசைவில் அமரர் தலைவர் தலைவா) - சற்றும் தளராத உறுதி கொண்ட அமரர்கள் உள்ளனர், அதாவது நித்யஸுலிரிகள். அந்த நித்யஸுலிரிகளுடைய தலைவராகிய விஷ்வக்ஸேநருடைய செயல்களும் இவனுடைய புத்திக்கு வசப்பட்டதாகவே உள்ளன. நித்யஸுலிரிகளுடைய “அசைவற்று இருத்தல்” என்பது நான்முகன் போன்றவர்களுடைய அழியாமை போன்று உபசாரம் அல்ல; கல்பகாலத்தை எல்லையாகக் கொண்டது அல்ல; அதாவது நித்யஸுலிரிகளுடைய இருப்பு என்பது, நான்முகன் போன்றவர்களின் இருப்பு போன்று கல்ப காலம் மட்டுமே ஆகும் என்னும் அளவுடன் கூடியது அல்ல. நித்யஸுலிரிகளுடைய ஞானமானது சுருக்கம் மற்றும் விரிதல் என்பது போன்ற மாற்றங்கள் கொண்டது அல்ல.

வ்யாக்யானம் - (ஆதிப்பெருமூர்த்தி) இவ்வருகுள்ளாருடையவும் ஸத்தைக்கு ஹேது பூதனானவனே! ஜகத்காரணபூதனான ஸர்வாதிகனே! மூர்த்தி - ஸ்வாமி. (திசைவில் இத்யாதி) ஸத்தையை நோக்கி, மேலுள்ளதிவர்கள் தாங்களே நிர்வஹித்துக் கொள்ள விருக்கை யன்றிக்கே, மேலுள்ளதும் தானே செய்வானாக நினைத்து வந்து கிடக்கிறபடி. திக்குக்களிலே தேஜஸ்ஸு பரவாநின்றதாய், தர்சநீயமாய், பெருவிலையான ரத்நங்கள் சேராநிற்கிற திருக்குடந்தையிலே. வில் - தேஜஸ்ஸு.

விளக்கம் - (ஆதிப்பெருமூர்த்தி) - இங்கு உள்ளவர்களுடைய இருப்பிற்கும் காரணமாக உள்ளவனே! இந்த ஜகத்திற்குச் காரணமாக இருந்து, அனைத்தையும் நியமிப்பவனே! மூர்த்தி என்பது ஸ்வாமி. (திசைவில் இத்யாதி) - தங்களுடைய இருப்பு போன்றவற்றை தாங்களே அமைத்துக் கொள்பவர்களாக உள்ளபோதிலும், அவ்விதம் இல்லாமல், அவற்றையும் அவனே செய்வான் என்பதாக உள்ளனர். அனைத்து திசைகளிலும் பரவி நிற்கும் தேஜஸ், காண்பதற்கு இன்மை, மிகுந்து

மதிப்பு ஆகியவை பொருந்தியுள்ள இரத்தினங்கள் குவிந்து நிற்பதான திருக்குடந்தை, வில் என்பது தேஜஸ் ஆகும்.

வ்யாக்யானம் - (அசைவிலுலகம் பரவக் கிடந்தாய்) லோகமானது வருத்தமற்று ஆசிரயிக்கும்படி கிடந்தாய். தெளர்லப்ப சங்கையால் வந்த அலைச்சல் தீர்ந்து. அன்றிக்கே, அசைவில்லாத லோகமுண்டு நித்யவியூதி, அங்குள்ளாரும் வந்து ஆசிரயிக்கக் கிடந்தாய். அன்றிக்கே, அசைவுண்டு இடம் வலங்கொள்ளுகை, அதைக் கண்டு லோகமானது பரவும்படி கிடந்தாய். (கிடந்தாய் காணவாராயே) கண்வளர்ந்தருளுகிற அழகு கண்டு அனுபவித்தேன், இனி நடையழகு கண்டு நான் வாழும்படி வரவேணும் (செழுமாமணிகள் சேரும் திருக்குடந்தை) “ஆராவமுதாவார், திருமழிசைப்பிரான் போல்வார் புருஷ ரத்நங்கள் சேரும் திருக்குடந்தை” என்று நிர்வஹிப்பர்கள்.

விளக்கம் - (அசைவில் உலகம் பரவக் கிடந்தாய்) - இந்த லோகமானது வருத்தம் ஏதும் இன்றி அண்டி நிற்கலாம்படியாக நீ கிடந்தாய். அல்லது ஞானத்தில் குறை ஏதும் இல்லாத லோகமாக நித்யவியூதி உள்லது; அங்கு உள்ளவர்களும் இங்கு வந்து அண்டும்படியாகக் கிடந்தாய். அல்லது அசைவு என்பது இடம் வலமாக்கிக் கொள்ளுதல், உலகமானது நிறையும்படிக் கிடந்தாய். (கிடந்தாய் காண வாராயே) - திருக்கண்கள் வளர்ந்தருளும் அழகைக் கண்டு அனுபவித்தேன். இனி உனது நடை அழகைக் கண்டு நான் வாழும்படியாக நீ வரவேண்டும். (செழுமாமணிகள் சேரும் திருக்குடந்தை) - “திருக்குடந்தையில் உள்ள ஆராவமுதன், திருமழிசை ஆழ்வார் போன்ற புருஷ இரத்தினங்கள் சென்று சேரும் திருக்குடந்தை” என்று கூறுவர்.

ஸ்வாமி நம்மாழ்வார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி நம்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்

...தொடரும்

ஸ்ரீ:

ஸ்ரீமதே ராமானுஜாய நம:

ஸ்ரீரங்கநாயகி ஸமேத ஸ்ரீரங்கநாத பரப்ரஹ்மணே நம:

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் அருளிச் செய்த

ஸ்தோத்ர ரத்னம்

இதற்கு ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை

அருளிச் செய்த வ்யாக்யானம்

(பகுதி - 98)

47. திக் அசுசிம் அவிநீதம் நிர்ந்தயம் மாம் அலஜ்ஜம்

பரமபுருஷய: அஹம் யோகிவர்ய அக்ரகண்யை:

விதி சிவ ஸநகாத்யை: த்யாதும் அத்யந்த தூரம்

தவ பரிஜந பாவம் காமயே காமவ்ருத்த:

பொருள் - உயர்ந்த புருஷனே ! என்னுடைய விருப்பத்திற்கு ஏற்ப நடக்கின்ற எந்த நான் ஒருவன், யோகிகளுக்குள் முதன்மையாக எண்ணக்கூடிய நான்முகன், ருத்ரன், ஸநகர் முதலானவர்களாலும் கூட எண்ணுவதற்கும் நீண்ட தொலைவில் உள்ள உனது கைங்கர்யத்தை விரும்புகிறேன்; பரிசுத்தம் அற்றவனும், யாராலும் காப்பாற்றப் படாதவனும், தயை இல்லாதவனும், நாணம் அற்றவனும் ஆகிய அப்படிப்பட்ட நான், என்னையே நிந்தித்துக் கொள்ளவேண்டும்.

அவதாரிகை - இதில், ப்ராப்யனான ஈச்வரனுடைய வைலக்ஷண்யத்தையும், தம்முடைய பூர்வ வ்ருத்தத்தையும் பார்த்து, விதி சிவ ஸநகாதிகளுடைய மனஸ்ஸுக்கு அத்யந்த தூரமாய், அஸ்ப்ருஷ்ட ஸம்ஸார கந்தரான நித்யஸூரிகள் ஆசைப்படுமதான கைங்கர்யத்தை ஸம்ஸாரியானவன் ஆசைப்படுவதாவதென்? ராஜாந்நம் விஷ ஸம்ஸ்ப்ருஷ்டமாவதே என்று “வளவேழுலகில்” ஆழ்வாரைப்போலே தம்மை நிந்திக்கிறார்.

விளக்கம் - இந்த ச்லோகத்தில், அடையப்பட வேண்டியவனாகிய ஈச்வரனுடைய மேன்மை மற்றும் தனது முற்காலத்தில் உள்ள செய்கைகள் ஆகியவற்றை எண்ணியவராக; நான்முகன், ருத்ரன் மற்றும் ஸநகர் போன்றவர்களுடைய மனதிற்கும் கூடத் தூரமாக உள்ளதும், எப்போதுமே ஸம்ஸார வாச்சனைகளை அடையாதபடி உள்ள நித்யஸூரிகள் விரும்புவதும் ஆகிய கைங்கர்யத்தை, ஸம்ஸாரத்தில் உள்ள நான், ஆசைப்படுவது எப்படி? அரசனுக்கு அளிக்கப்படும் உணவில் விஷம் சேர்ப்பது போன்று உள்ளதே! இப்படியாக, திருவாய்மொழி (1-5) – வளவேமுலகு - என்பதில் சிந்திந்த ஆழ்வார் போன்று எண்ணுகிறார்.

வ்யாக்யானம் – (அசுசிம்) அநாதியான தேஹ ஸம்பந்த யுக்தனான என்னை. தேஹ ஸம்பந்தாபாவம் ஸத்தா ப்ரயுக்தமான நித்யஸூரீநே நித்யசுத்தர். (அவிநீதம்) இவ்வாத்மாவுக்கு தேஹ ஸம்பந்தம் அசுசி ஹேது என்று அறிகைக்கு அடியான ஆசார்ய ஸேவையில்லாமையாலே ஸூசிக்ஷிதனல்லாத என்னை. (நிர்த்தயம்) அம்ருதத்தை விஷத்தாலே தூஷித்தாற்போல, விலக்ஷண போக்யமான பகவத் தத்வத்தைக் கண்ணற்று தூஷிக்கப் பார்த்த நிர்த்தயனை. (அலஜ்ஜம்) “கடதாஸி ஸார்வபௌமனை மேல் விழுமாபோலே, நம்மைப் பாராதே மேல் விழுந்தோம்; இது அபஹாஸ்யம்” என்று லஜ்ஜிக்கவும் அறியாத என்னை. (மாம் திக்) இப்படி ஹேய குண பூர்ணனான என்னை வேண்டேன் என்று தம்மைக் குத்ஸிக்கிறார்.

விளக்கம் - (அசுசிம்) – எல்லையற்ற காலமாகத் தொடர்ந்தபடி உள்ளதான சரீர ஸம்பந்தம் கொண்டுள்ள என்னை. சரீரத்துடன் ஸம்பந்தம் இன்றி, தங்களுடைய இருப்பு எப்போதும் உள்ளதாக இருப்பவர்கள் அல்லவோ எப்போதும் தூய்மையானவர்கள்? (அவிநீதம்) - “இந்த ஆத்மாவிற்கு சரீர ஸம்பந்தம் என்பதே தூய்மையற்ற நிலைக்குக் காரணமாக உள்ளது” என்று நான் அறிவதற்குக் காரணமாக உள்ள ஆசார்ய கைங்கர்யம் இல்லை என்பதால், தூய்மை அற்றவனாக உள்ள என்னை. (நிர்த்தயம்) - அமிர்த்தத்தை விஷத்தால் தூஷிப்பது போன்று, மேன்மையான இனிமை கொண்ட பகவத் தத்வத்தை எந்தவிதத்திலும் ஆராயாமல் அவமதிக்க எண்ணிய தயை அற்ற என்னை. (அலஜ்ஜம்) - “தாஸி ஒருவள், அனைத்தும் அறிந்த ஒருவன் மீது விழுவது போன்று, நம்மை ஆராயாமல் அவன் மீது விழுந்தோம். இது எள்ளி நகைக்கத் தக்கது” என்று நாணம் கொள்ளவும் கூட

அறியாத என்னை. (மாம்) - இவ்விதம் தாழ்ந்த குணங்களைப் பரிபூர்ணமாக உள்ள என்னை வேண்டேன் என்று தன்னை வெறுக்கிறார்.

வ்யாக்யானம் - (பரம புருஷ) ஸர்வாதிகனான புருஷோத்தமனே! (யோஹம்) நிஹீநாக்ரகண்யன் என்று ப்ரஸித்தனான நான். (யோகி வர்யேத்யாதி) யோகி ச்ரேஷ்டரில் ப்ரதமகாண்யரான ப்ரஹ்ம ருத்ராதிகளென்ன, ப்ரஹ்ம பாவநா நிஷ்டரான ஸநகாதிகளென்ன இவர்களாலே நினைக்கைக்கும் அத்யந்தம் தூரமாயுள்ளத்தை. (தவ பரிஜநபாவம்) ஆத்ம ஸ்வாமியாய், நிரதிசய போக்யரான தேவருடைய கைங்கர்யாம்ருதத்தை; ஸத்தா ப்ரயுக்தமான ருசியையும், வைலக்ஷண்யத்தையுமுடைய நித்யஸூரிகள் ஆதரிக்குமத்தையன்றோ நான் ஆதரித்தது. (காமயே) ஸங்கத்தளவிலே நின்றேனோ? பெற்றல்லது தரியாத தசையைப் பற்றி நின்றேன். “கதா நு ஸாஷாத்தகரவாணி” என்றும், “கதா ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி” என்றும் கூப்பிட்டேன். (காம வ்ருத்த:) விஷய ப்ரவணனாய் யுக்தாயுக்தங்கள் பாராதாப்போலே, தோற்றிற்றுச் செய்த நான். ராகம், ஸ்வரூபத்தைப் பார்க்கவொட்டாதிறே.

விளக்கம் - (பரமபுருஷ) அனைத்தையும் நியமிக்கும் உத்தமனே! (ய: அஹம்) - தாழ்ந்தவர்களில் முதன்மையாக உள்ளவன் என்று அறியப்படும் நான். (யோகி வர்யேத்யாதி) - யோகிகளில் உயர்ந்தவர்களில் முதன்மையான உள்ள நான்முகன் மற்றும் ருத்ரன் போன்றவர்கள், ப்ரஹ்மத்தில் எப்போதும் ஆழ்ந்துள்ள ஸநகர் போன்றவர்கள் கூட எண்ணுவதற்கும் மிகவும் தூரமாக உள்ள. (தவ பரிஜந பாவம்) - ஆத்மாவிற்ரு எஜமானனாகவும், எல்லையற்ற இனிமை கொண்டவனும் ஆகிய உன்னுடைய கைங்கர்யம் என்ற அமிர்தத்தை. தங்களுடைய இருப்பிற்கு ஏற்றபடி உள்ள ருசி மற்றும் மேன்மை ஆகியவற்றை கொண்ட நித்யஸூரிகள் விரும்புவதை அல்லவோ நான் விரும்புகிறேன்? (காமயே) - அதனுடன் சேரவேண்டும் என்று நிற்கிறனோ? அல்ல, அந்தக் கைங்கர்யத்தைப் பெற்றால் அல்லாமல் உயிர் தாங்கமாட்டேன் என்ற நிலையில் அல்லவோ உள்ளேன்? ஸ்தோத்ரரத்னம் (30) - கதா நு ஸாஷாத்தகரவாணி - எப்போது கண்களால் காணப்போகிறேன் - என்றும், ஸ்தோத்ரரத்னம் (46) - கதா ப்ரஹர்ஷயிஷ்யாமி - எப்போது உன்னை மகிழ வைக்கப்போகிறேன் - என்று அழைத்தேன். (காம வ்ருத்த:) - உலக விஷயங்களில் ஈடுபட்டு, எதனைச் செய்யலாம் எதனைச் செய்யக்கூடாது என்று அறியாதவனாக,

மனதிற்குப் பட்டதைச் செய்தபடி உள்ள நான். பேராசை என்பது ஸ்வரூபத்தை ஆராயாது அல்லவோ?

ஸ்வாமி ஆளவந்தார் திருவடிகளே சரணம்
ஸ்வாமி பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே சரணம்
...தொடரும்